

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: MAHMUD

Citation: Aarestrup, Emil: "MAHMUD", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid75994/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

MAHMUD.

I Paa denne Tid, da Kongevælde
Tidt stævnes ind for Dommerskranken,
Vil jeg et Træk af den fortælle,
Der falder mig, just nu, i Tanken.

II Et tusind Aar og noget mere
Efterat Jesus Christ fik Livet,
Blev det Kong Mahmud at regjere
Blandt Persiens høie Bjerge givet.

III Han undertvang Chorasans Lande;
Tolv gange paa sin Heltebane
Han seirende, ved Ganges Vande,
Opplantede Prophetens Fane.

IV Nu sad den Gamle under Teltet,
Træt af de lange Høitidsfeste,
Med Skjæget sølverhvidt til Beltet,
Og tænkte paa sit Riges Bedste.

V Foran det fyrstelige Sæde
Stod Skaalen, fyldt med Aprikoser,
En Krukke med Bjergkildens Væde,
Og rundtom dufted Irans Roser.

- VI En Slave vifted fra hans Pande
Guldvingede Insecters Sværme;
En anden stænked Ambra-Vande,
For Solen holdt en tredie Skjerme.
- VII Han bladed i Ferdussis Skrifter —
Nær var han slumret ind omsider —
Dog pludselig han Farve skifter,
Og Haanden hen mod Dolken glider.
- VIII „Hvad — raaber han — hvad seer mit Øie?
En ukjendt Skabning hid sig vover?
Mon foran Slottets gyldne Fløie
Min kongelige Livvagt sover?
- IX Dog — nærm dig kun — jeg seer, du vender
Dig logrende imod din Herre:
Armodens Blik i dig jeg kjender,
Og vil dig ei Adgangen spærre.“
- X En fattig Mand, pjaltet og støvet,
Faldt ham tilfode med sin Klage,
Og bad om Hjelp, som han behøved,
Den Forurettede og Svage.
- XI „Af dine Hoffolk — lød hans Stemme —
O store Hersker! maa du vide,

Indfinder sig hos mig derhjemme
En ung Person ved Nattetide.

XII Mig kaster han med Haan paa Døren;
Min Kone, skjøn som Maanens Straale,
Ei finder Tid at undflye, førend
Hun maa hans Kys og Favntag taale.

XIII Hans Navn jeg ikke veed og kjender;
Men han er smuk, kostbare Ringe
Har han i Øren og paa Hænder;
Hans Skjæg er sort som Ravnens Vinge.

XIV Jeg gyser i min lave Hytte,
Naar Mørket falder paa mod Aften —
Hvo skal mig Svageste beskytte?
Kun du, o Mægtige, har Kraften.

XV Jeg tør ham ikke efterstræbe —
Til Daggry i mit Huus han bliver,
Imens jeg bider i min Læbe
Og Haaret af mit Hoved river.

XVI O Hersker! er det med dit Minde,
At slig en Gjerning mod mig øves?
Og maa din Billighed ei finde,
At Tugt og Revselse behøves?"

XVII „Gak bort! — bød Sultan Mahmuds Stemme —
Gak bort! og lad mig atter vide,
Naar han indfinder sig derhjemme,
Forstyrren ved Nattetide.“ —

XVIII Som ham befalet, bringer snarlig
Den Arme Budskab. Kongen svøber
Sig i sin Kaabe, skrider varlig
Forbi sin Vagt, der ei ham røber.

XIX Alene vandre de til Huset
De lange Gader, krumme Veie,
Igennem Dyndet, over Gruset,
Til Arbeidsmandens usle Eie.

XX „Træd varsomt, Konge, gennem Døren!
Den er saa lav! Her er mit Kammer —
Det var saa luunt, saa roligt, førend —“
„Ti! — byder Kongen — med din Jammer!

XXI See dette dragne Sværd! det pleier
At gjøre Fyldest, hvor det kommer;
Lad ham ei glæde sig ved Seier,
I Natten nærmer sig hans Dommer!“ —

XXII En Lampe brændte kun — den slukker
Kong Mahmud selv, og med sin Klinge

I Mørket kun eet Hug han hugger —
Og Niddinghovedet maa springe.

XXIII „Nu bring mig Lys! -- han raaber — haster!
At jeg kan see, hvem jeg har fældet —“
Ved Synet han paa Knæ sig kaster,
Af Tak til Himlen overvældet.

XXIV Derpaa han lader Vand sig bringe,
Og sætter Karret flux til Munden,
Og kan saa lidt sin Tørst betvinge,
At heelt han tømmer det til Bunden.

XXV „Vel maa du dig til Steen forvandle —
Kong Mahmud taler nu til Manden —
At du har seet mig saadan handle,
Og drikke som en Hest af Spanden.

XXVI Men du maa vide, siden sidste
Besøg, har jeg ei Øiet lukket,
Fra Timen, jeg din Skjændsel vidste,
Har jeg ei spist, eiheller drukket.

XXVII Saa stor Misgjerning var der øvet,
At det med Grund lod mig formode,
Kun mine egne Sønner prøved
Paa Sligt — det fuldt og fast jeg troede.

XXVIII Og for at ei Barmhjertigheden
Retfærdigheden skulde krænke,
Saa slukked Lyset jeg i Vreden,
Og Blodet — hvis det var — lod stænke!

XXIX Taksigelse jeg Allah bragte
Paa mine Knæe og Lov istemmed,
Dengang jeg saac, den, jeg nedlagde,
Var ei min Søn, men var en Fremmed.“
